

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 4.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 1497.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 16 Febr. 1903.

Expedition: Vallingatan 11.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petirad.

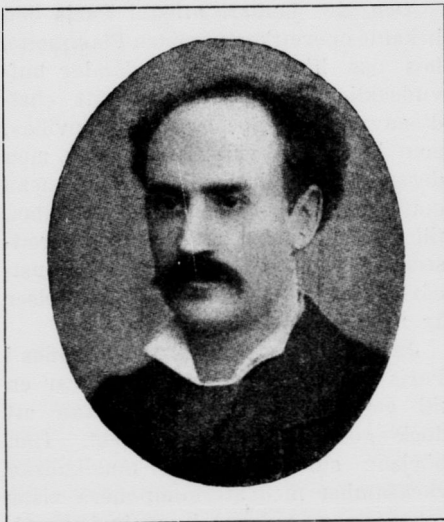
23:e Årg.

Aina Mannerheim.

Detta namn är icke obekant för denna tidnings läsare, hvilka följt med dess redogörelser för musiklivet i den finska hufvudstaden. Grefvinnan Mannerheim har med sin framstående sångkonst länge tagit verksam del däri, efter sitt giftermål hufvudsakligen för välgörande ändamål. Under de senaste för Finland ödesdigra åren har hon sålunda på ett berömvärdt sätt ställt sin talang i fosterlandets tjänst genom att gifva eller medverka å konserter till förmån för folkbildningens höjande i landets finska och svenska kommuner. Under våren 1899 stiftade grefvinnan Mannheim en fond för understödjande af denna sak, för folkskolor i fattiga kommuner, till bildande af folkbibliotek, läsestugor m. m.

Redan en sådan ädel verksamhet alstrar hos oss sympatier för den finska sångerskan, som snart kommer att låta höra sig här, för första gången konserterande i den svenska hufvudstaden, men då därtill hennes sångtalang lär vara af mycket framstående art, är det med ökad och hufvudsakligt intresse man motser att få göra bekantskap med grefvinnan Mannerheim i egenskap af konstnärinna.

I den af finska kvinnor utgifna tidskriften »Nutid» förekom för ett par år sedan en uppsats om grefvinnan Mannerheim, författad af den bekante musikern och skriftställaren Karl Flodin. Ur denna uppsats taga vi oss friheten att här meddela följande.

Robert Planquette.

Aina Mannerheim.

AINA EHNRROOTH-MANNERHEIM är andra dottern till protokollsekreteraren Carl Ehrnrooth och hans maka Louise de Geer och är född under högsommarens härligaste tid på det natursköna familjegodset Sesta i Nastola socken, Tavastehus län. Rosorna blommade i all sin prakt kring verandan och tusentals fåglar kvittrade i björkarnas lummiga kronor kring stränderna af den klaraste bland sjöar i »tusen sjöars land», i hvars blåa djup karaktärsbyggningen speglar sig. Här växte den unga flickan upp bland flera syskon, och man hörde henne dagen lång gnola med silfverklängande stämma en mängd visor som hon uppsnappat från alla håll och återgaf med lust och fröjd. Men inom familjen idkades ingen musik; — man lade ej märke till anlag, hvilka så tydligt gåfvo sig tillkänna hos barnet, som fick öfverskrida sitt tjugonde år innan hon själf eller hennes omgifning tänkte på att en sådan stämma var värd att tagas vara på. Men småningom vaknade inom den unga flickan en oemotståndlig håg för sångerskekallet; — det var såsom hade hon känt gömda vingar lyfta henne och hon lät intet motstånd afhålla sig från att söka sin musikaliska utbildning utom hemmet.

År 1892 företog Aina Ehrnrooth sin första studieresa till Paris. Valet af sånglärare var dock ej alldeles tillfredsställande, då hon började sin artistbana. Det var först sedan hon blef elev hos den celebra madame Mathilda Marchesi (marquise de Castrone), som den unga konstnärinnans framsteg blefvo förvånande och visade öfver hvilka röstresurser hon för-

fogade. »C'est une voix unique», sade lärarinnan, som förutspådde sin elev en glänsande konstnärsbana. Men när hon då stod vid skiljövägen, där hennes öde skulle afgöras, mötte henne två genier, ryktbarheten och kärleken.

Och hon följde sitt hjärtas röst, öfvergaf konstnärsbanan och sökte sällheten vid den husliga härden, såsom maka åt grefve Carl Mannerheim.

Madame Marchesis omdöme om Aina Mannerheims unika stämma gäller fortfarande. Den är i sanning praktfull, denna mäktiga, dunkelt kolorerade, voluminösa och uttrycksfulla mezzosopran, hvars låga toner ega kontraltens bredd och sällsynta färg, på samma gång som mellanregistret är egalt och saftigt, samt de höga tonerna äro svällande klangfyllda. Grefvinnan Mannerheims skola är den franska och hon förstår därför, såsom endast adepterna af denna förfinade metod, att med fulländad konst anätta tonerna pianissimo, äfven i det höga läget. Men denna specialitet drifver sångerskan dock ej till ensidighet, utan är det tvärtom med lust och glädje hon låter sin stämmas alla rika resurser ljuda, då det musikaliska uttrycket så fordrar. Och på samma gång man fröjdar sig åt denna röstens präktiga välklang, beundrar man de skiftande nyanserna i mezzopiano, hvilket sångerskan likaledes har fullkomligt i sitt välde och hvilket är af så ovärderlig vikt vid liederföredraget.

På sina program upptager grefvinnan Mannerheim naturligtvis främst de modärna franska operaariorna, i hvilka hon är i tillfälle att visa hela sin goda skola, sin stämmas omfång och prakt samt föredragets konstnärlighet. Men på den sista tiden har sångerskan äfven begynt odla den tyska, nordiska och inhemska sången och romansen, och vid föredraget af dessa nummer, där det främst kommer an på det musikaliska uttryckets sanning och innerlighet, har hon firat nya och afsevärda triumfer. Schubert, Grieg, Collan — dessa och med dem besläktade tonsättare tolkar sångerskan på ett sätt som lika mycket vittnar om hennes förmåga att intränga i själfva tonsättningarnas själ och anda som om förmågan att omedelbart fångsla åhörarnes hjärta och fantasi.

För tio år sedan hade vi först tillfälle att i en notis omnämna fröken Ehrnrooths biträdande på en af frk. Estelle Hay gifven konsert i Helsingfors. Vid en af henne själf gifven konsert i sept. 1894 föredrog hon arior ur Glucks »Orfevs» och »Profeten», seguedillan ur »Carmen» m. m., och en kritiker yttrade då om henne: »Denna sångerska är i besittning af en bland de vackraste mezzosopraner som förekommit hos någon finsk sångerska.» Vid en annan af henne gifven konsert 1896 med bi-

tråde af prof. Faltin och violoncellisten Schneevoigt sades hon ha rönt en lysande framgång genom sin stora, präktiga, varma och väl skolade röst. I en notis från 1899 finna vi grefvinnan Mannerheim — vi se henne då bära detta namn — biträda pianisten frk. Maria Collan på en konsert, då hon åter prisas för sin behagliga röst och föredragskonst. Sedan dess har grefvinnan Mannerheim årligen låtit höra sig på någon konsert i Helsingfors eller själf föreställt sådana för sin folkbildningsfond, stundom nödgad att göra dem »privata», då offentliga förvägrats af de ryska myndigheterna.

Robert Planquette †.

Den 28 januari afled i Paris den bekante operettkomponisten Planquette, hos oss liksom i andra länder hufvudsakligen känd genom sitt chef-d'oeuvre »les Cloches de Corneville», som han skref vid 27 års ålder, men dessutom har han utfövat en ganska omfattande kompositionsverksamhet, till största delen afsedd för operetscenen, men dock af en viss konstnärlig vikt. Om hans lifs händelser är föga bekant.

JEAN ROBERT PLANQUETTE föddes i Paris d. 21 juli 1850. Han var en tid elev af konservatoriet utan att dock göra sig mera bemärkt. Han började sin produktiva musikaliska verksamhet med att komponera visor och sätta monologer i musik för caféchantanter. En af dem, »On demande une femme de chambre», sjöngs af Judic och blef rätt populär. Sedan vände han sig till operetten och skref (1873—93) 16 verk af denna genre.

Hans första sceniska verk (1874), en liten operett i en akt, »Paille d'avoine», väckte föga uppeende. Så mycket större lycka gjorde med tiden hans följande verk, operacomiquen »les Cloches de Corneville», som uppfördes den 19 april 1877 å Folies-dramatiques. Till en början lockade stycket ingen publik och äfven kritiken var föga gynnsam. Teaterns direktör var dock ihärdig och höll stycket uppe på repertoaren, musiken spreds i musikarrangemang i Paris, och så inträffade det egendomliga, att »Cornevilles klockor» först efter den 80:de föreställningen började draga fullt hus! Operetten upplefde sedan nästan 500 representationer i rad och har gång på gång återupptagits på spellistan. Samma storartade framgång uppnåddes i London, och äfven på andra ställen, där den gifvits har framgången varit stor. Så äfven hos oss, där den gafs första gången 1878 med Fritz Arlberg som Gaspard och upplefde nära 100 föreställningar i

följd. För ett par år sedan återupptogs stycket å Vasateatern och hade då en lycklig »seconda primavera». Operetten tillhör de bästa inom genre och har vunnit stor popularitet genom intagande melodier, stämningsfull och ädelt hållen musik som jämte underhållande text ställer den mer på den komiska operans (i likhet med »Villars dragoner») än på operettens område. Detta verk har ock upptagits på några af Tysklands förnämsta operascener.

Af öfriga sådana verk för scenen har Planquette komponerat *Le serment de M.me Gregoire*, *Paille d'avoine*, *Le chevalier Gaston* (1879), *Les voltigeurs de la XXXII* (1880), *La cantinière*, *Rip van Winkle* (1882), *Nell Gwynne* (1884 äfven bekant under namnet »Colombine»), *La cremaillerie* (1885), *Surcouf* (1887), *The old guard* (Liverpool och London 1887), *La cocarde tricolore* (1892), *Le talisman* (1893), *Paul Jones* och *Mamzelle Quat' Sous*.

Af dessa är »Rip van Winckel» den som jämte »Cornevilles klockor» haft mesta framgång. I Stockholm gafs denna operett under namnet »Rip Rip» i mars 1884 å Nya teatern och vann med fru Östberg i den kvinnliga hufvudrolen rätt god framgång.

Om »Cornevilles klockor» och dess komponist berättar man för öfrigt följande. Operan upplefde d. 18 okt. 1887 sin 1,000:de föreställning på »Folies dramatiques» i Paris. Utom »Mascotte» har aldrig någon operett haft sådan framgång. Första libretton hade till författare Gabet, vaudevillist och poliskommissarie, men denna gillades ej, utan Cantin, direktören för Folies dramatiques, anförtrodde åt Clauville att omarbete texten. För musiken tänkte man på Lecocq, men denne var genom kontrakt bunden vid Renaissance-teatern. Då föreslog Cantin den unge komponisten Planquette, som likväl förut endast arbetat för cafés chantants. Planquette är trög af naturen; dock detta var i föreliggande fall icke hans värsta fel, men han hade ej det ringaste själföförtroende för ett större arbete. Hans förre lärare Duprats och hans mor, f. d. sångerska vid stora operan, uppmuntrade honom. Han stängde sig nu inne hos modern för att arbeta. På tjugu minuter hade han skrivit den första kören, på tre dagar var första akten färdig. Efter 12 dagar lämnade han partituret färdigt i händerna på Cantin, som ej ville tro sina ögon. Planquette hade knappt sofvit tio timmar under hela denna tid. Det intryck som konstnärerna erforo vid läsningen var ej synnerligen lofvande. Simon Marx, som gaf Grenicheux's rol, ville ha en inträdesaria. Clairville klottrade till skeppsgossesången på ett bordshörn. Planquette, utarbetad som han var, kunde ej finna

någon passande melodi; då satte sig modern till pianot, och efter några taktens preludium sjöng hon den sedan så bekanta: »Va, petit mausse», hvilken sonen förklarade som pärlan i sitt partitur.

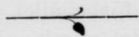
Ny-rysk salongsmusik.

II.

(Forts. och slut.)

Vända vi oss nu till Alexander Glazounow (f. 1865), träffa vi på en mycket fruktsam komponist, om hvilken en kritiker yttrat att »lifligt temperament, glädtighet och älsk-värdhet bilda grundelementen i hans städse nobla musik». I de mindre formerna af pianomusiken är han mest egenartad. Bland dem kunna påvisas »2 Morceaux»: *Barcarolle* och *Novellette* (op. 22), *Petite Valse* (op. 36), *Nocturne* (op. 37), »3 Miniatures» (op. 42): *Pastorale*, *Polka*, *Valse*, 3 *Etudes* (op. 31), *Grande Valse de concert* (op. 41), *Valse de salon* (op. 43). — Af S. Liapounow har nyligen utkommit *Etudes* op. 11, tillägnade Frans Liszt's minne. Dessa äro under namn af *Berceuse*, *Rondo des fantômes*, *Carillon*, *Terek*, *Nuit d'Été*, *Tempête* och *Idyll* mindre att räkna till etyder än till föredragsstycken för mera försigkomna pianister. Den nämnda »Carillon» skildrar en under ständig klockringning till katedralen tågande procession, hvars högtidliga koralsång är hämtad från ryska liturgiska sånger. Dessa stycken, med en ton af nationel egendomlighet, äro framstående verk i den nyryska pianomusiken, och utom »Carillon» kunna bland dem företrädesvis anbefallas »Berceuse», den musikaliska illustrationen till den kaukasiska bergströmmen »Terek» och »Rondo des Fantômes». Polens folk-musik, äfvensom Chopin har mycket inverkat på de ryska komponisterna, såsom bl. a. Felix Blumenfeld visat i sitt präktiga stycke *Polnische Suite* II, op. 31. Han är dock mer kosmopolit än ny-rysk och hans klaversats är särdeles välljudande. Hans nationaldanser: *Krakowiak*, *Kujawiak*, *Mazurka*, *Polonaise* utgöra glänsande konsertnummer. Af hans kompositioner kunna för öfrigt påvisas: 4 *Morceaux* op. 2, 2 *Nocturnes* (op. 6), 2 *Impromptus* (op. 13), *Valse-Impromptu* (op. 16) och flere häften *Préludes* (op. 12, 17). — A. Seriàbin är en begåfvad tonsättare, som synes ha tagit starkt intryck af Chopin och Liszt; det melodiska uttryckssättet är dock ej hans starka sida. Hans nyligen utgifna *Préludes* (op. 27) och *Fantasie* (H-moll op. 28) må här omnämnas. Den bekanta opera- och orkesterkomponisten Rimsky-Korsakow kan man

lära känna såsom pianokompositör genom hans op. 10 (*Valse*, *Intermezzo*, *Scherzo* etc.) och op. 11: 4 *Morceaux*. Såsom född 1844 kan han dock ej räknas till ung-ryssarne. Klangsköna, fina miniatyrer m. m. bjuder *Paul Juon*, t. ex. i op. 18 *Satyre und Nymphen*, *Kleine Suite* (op. 20) — Josef Wihtol, livländare, har skrivit goda *Parafrazer* öfver lettiska folkvisor (op. 6, 29). Hans *Humoresque*, *Berceuse*, *Mazurka et Valse* (op. 3, 8, 10) må ock nämnas. — N. Stcherbatcheff har skrivit åtskilliga mindre pianosaker som äro anslående. Af sådana kunna påpekas *Féeries et Pantomimes* (op. 8), *Mosaïque* (op. 15), *Idylles* (op. 23) etc. — Till dessa komponister torde ock kunna räknas St. Niewiadomski, hvars *Deux Mazures* (op. 26), *Quatre Morceaux* (op. 30) och *Polonaise et Krokowiak* innehålla graciös melodik och brillant klingande klaversats, som göra dem ganska underhållande.

Operabref från Italien.

Nervi, januari 1903.

I.

Berlioz' »Damnation de Faust».

Scala-teatern i Milano torde åtnjuta äran att räknas för Italiens främsta lyriska scen, liksom nämnda stad, den största och mest blomstrande i norra delen af »musikens hemland», par préférence, räknas för dettas mest betydande musikaliska och dramatiska centrum, hvarest en Verdi, Boito, Leoncavallo, Manzoni, Giacosa m. fl. af dess yppersta genier varit eller fortfarande äro i verksamhet.* »La Scala» har innevarande säsong öppnat sina portar något tidigare än den traditionella S. Stefano, tredje dag jul. Ehuru ett dylikt frångående af en vedertagen plägsed af många »konservative» betraktats såsom ett betänkligt »omen», har emellertid början, särskildt hvad »La Scala» beträffar, lofvat det bästa.

Det första programmet utgjordes här af *Hector Berlioz'* dramatiska legend »La damnation de Faust» f. f. g. i Italien gifven såsom musikdrama, d. v. s. med fullständig scenisk apparat. Kompositörens egen ursprungliga afsikt var att få sitt verk framfördt i denna form, hvilket framgår af det i Goethes kvarlätenskap befintliga »Faust»-partitur han dedicerade till den senare, äfvensom därpå,

* Milano är ej allenast sätet för Italiens båda förnämsta musikförläggare, Tito Ricordi och Edoardo Sonzogno, utan åtminstone alla mera betydande opera-premiärer äga allra först rum därstädes, och med desamma utgång här anses i regeln deras framtida öde vara besegladt.

att han själf betitlar detsamma opera och i ett af sina bref uttryckligen förklarar, att då han icke lyckats finna någon teaterdirektör, som trotsade de därmed förenade tekniska svårigheterna, måste han låta sig nöja med att utföra det i konsertsalen.

Idén att realisera Berlioz' intentioner är af ganska färskt datum och utgick från den ej mindre sakkunnige än energiske direktören för Monte-Carlo-teatern, Raoul Gunsbourg, hvilken med iakttagande af största möjliga pietet lämpat original-libretton för scenisk framställning.* Frestelsen att härvidlag gå för långt låg nära till hands, alldenstund denna långt ifrån utgör något organiskt helt, utan en följd af tablåer utan direkt sammanhang... en anmärkning, som man till en viss grad jämväl riktat mot Boitos »Mefistofeles». Så fragmentarisk är den af Berlioz själf efter Goethe författade textboken, att det är omöjligt komma till rätta i de af honom kompillerade »Faust»-scenernas virrvarr, med mindre man äger kännedom om den senares dikt, och för att af dessa göra ett regelrätt drama skulle alltför många tillägg vara af nöden. Det bör äfven ihågkommas, att den förre aldrig haft för afsikt att sätta i musik hvarken hela Faust-legenden eller en viss del af den store tyske skaldens väldiga skådespel. Medan ensamt Boito vedervägat att sammantränga detsamma hufvudinnehåll inom en operas vida mer begränsade ram, inspirerades Schumann uteslutande af det filosofiska elementet i »Faust» samt Gounod af de erotiska och romantiska. Måhända alla tiders mest genialiske tonmålare, fäste sig Berlioz, i öfverensstämmelse med sin begåfning, helt naturligt företrädesvis vid verkets pittoreska och fantastiska sidor, än ordagrant följande detsamma, än förändrande verser samt till och med tilldragelserna enligt sin egen fantasi nycker och sin böjelse för kontrastverknningar. Instinktmässigt har ock Berlioz, hvars begåfning mindre lämpade sig för att uttrycka den mänskliga lidelsen och smärtan, afhållit sig från att behandla flera af de viktigaste moment, där Fausts, Margaretas och Valentins hjärtan vibrera, liksom han ej medtagit scenerna i fängelset och kyrkan eller soldatens duell och förbannelse.

Bearbetaren af hans »Faust»-version har, såsom ofvan antydts, retoucherat den med så lätt hand som möjligt; så har han i första akten, där han låter Faust inifrån en paviljong ostördt iakttaga den ungerska arméns defilé vid den så oemotståndligt medryckande Rakoczy-marschens toner, i dennes mun

* Oss veterligen har hittills — omkring två månader före »La Scala» — endast Hamburgs »Stadttheater», likaledes med utomordentlig framgång, följt det af honom tagna initiativet.

lagt några strofer för att ej låta honom såsom alldeles passiv åskådare följa det präktiga skådespelet. I vår tanke vore det vida lämpligare att placera samma i jämförelse med de öfriga högst korta och såsom inledning till det hela tämligen betydelselösa akt efter den i ej mindre än fyra afdelningar sönderfallande andra aktens andra tablå, scenen i Auerbachskällaren, genom hvilken anordning den idén skulle kunna inläggas däri, att Mefistofeles, efter att förgäfvets sökt locka Faust med den lägsta arten af sinnliga njutningar, rusets fröjder, vill fresta honom med timlig ära och utmärkelse, innan han tillgriper det yttersta medlet, kärlekens allt besegrande makt... på sin nuvarande plats har den obestriddigen ingen annan »raison d'être» än att briljera med den ungerska marschen, låt vara att denna är ett praktnummer utan like! I fråga om tredje tablån, hvarest Faust, omsväfvad af sylfidernas luftiga danser, på den idylliska ön Elba ser Margareta i drömmen, torde den anmärkningen kunna göras, att den på scenen, om ej i konsertsalen får en mindre stämningsfull avslutning därigenom att Berlioz, förledd af sin smak för kontrastverknningar, omedelbart efter denna så utsökt poetiska, att ej säga sublima scen låter samma skådeplats, där luftiga andeväsen nyss drifvit sitt spel, helt omotiveradt inkräktas af ett följe studenter och soldater. Störande och trotsande all scenisk illusion verkade åtminstone å »La Scala», fjärde tablån med sin tudelning af scenen — å ena sidan Margaretas kammar, å den andra angränsande gata — så att den åt den senare vettande väggen ej gick fram till rampen, hvaraf åter följden blef, att framför rummet en öppen plats uppkom, där de båda älskande hade oförsiktigheten exponera sig, medan de vid porten församlade grannarne som bäst voro i färd med att utspionera deras »tête-à-tête». En effektfull verkan däremot gjorde å samma teater afgrundsridten, åskådliggjord förmedelst ett rörligt panorama, en »Wandel-dekoration» med oupphörligt växlande bilder.

Skrifven i blomman af Berlioz' ungdom och fullbordad, då hans geni uppnått sin fulla mognad, förräder »La damnation» mindre svagheter än Berlioz' öfriga operor, på samma gång som densamma är den för hans konstnärsindividualitet mest karaktäristiska skapelse. Jämväl på scenen gjorde densamma intrycket af att vara ett mästerverk af beskrifvande musik, såväl i fråga om innehåll som form, ett språk hvilket uttrycker vida mer än det talande ordet mäktar tolka eller färgen förmår framställa och som återgifver alla slags toner, alltifrån sylfidernas och irrblossens flykt till afgrundens kaos. Denna musik är ej mindre klar än djupsinnig. Från de

stora tyska mästarna hämtade Berlioz sin instrumentala och polyfona öfverlägsenhet liksom sin motvilja för det vulgära, och i hans orkesterackompanjemang spårar man ett genljus af nordisk sentimentalitet; melodien, särskildt i Margaretas parti, erinrar om Webers, och af germaniskt skaplynn är han jämväl, bland annat, i källarscenens öfverdådiga, satiriserande fuga. Om hans latinska ursprung vittnar hans kärlek till precision och klarhet. Han är ofta bizarr, men likväl städse logisk. Hans oafslåtliga sträfvan går ut på att vara originell och omväxlande ända in i minsta detalj; däraf härledde sig det för honom så karaktäristiska, ständiga modulerandet och mångfaldigandet af de rytmiska och orkestrala effekterna. Emedan Berlioz' lifsgärning var en banbrytares, blef den först sent, knappast ens under hans egen listid, till fullt förstådd och uppskattad. Ett nytt musikdrama skapade han visserligen icke — detta var Wagner förbehållet —, men han ryckte upp det gamla ur de traditionella formernas stagnerande vatten. Till att varda en verklig reformator fattades honom den suveräna kraft, hvilken är i stånd ej allenast att rifva ned, utan jämväl uppbygga något nytt, den mäktiga stämman, hvilken förstärker tala sjäälarnas tungomål.

Från scenen verkar operans förra hälft afgjort mest anslående, framför allt den härliga scenen med sylfidernas dans kring den drömmande Faust... en fullkomligt bedårande, sannskyldig sinnenas förtrollning, ej blott genom musikens rent af eteriska skönhet, utan äfven tack vare det tänkbarast möjligt fulländade utförande, hvarest ej ens luftbalett saknas för att höja illusionen. Ehuru i det följande så värdefulla saker förekomma som Margaretas af en ljuflig vemodsfullhet genomträngda visa om kungen i Thule och hennes sant patetiska, djupt gripande romans efter Goethes ord »Min frid är hän», Mefistofeles' ypperliga serenad och Fausts storslagna »invokation» till naturen samt, icke minst, irrblossens fantastiska dans och den i all sin fasansfulla hemskhet ytterst målande afgrundsridten, effektfullt interfolierad med kvinnornas och barnens klagande växelsång, »S. Maria, S. Magdalena, ora pro nobis», — är likväl den senare delen af »La damnation», hvari det dramatiska elementet är öfvervägande, vida svagare, och slutet med sin föga inspirerade änglakör verkar rent af betänkligt matt, särskildt i jämförelse med prologen i Boitos »Mefistofeles», denna, trots den sceniska apparatens enkelhet, ej mindre klart strålande musikaliska klenod.

Största förtjänsten af denna konstnärliga triumf, hvartill det i sin helhet förträffliga framförandet å »La Scala» af Berlioz' inom musikdramat väl fullständigt enastående skapelse

gestaltade sig, tillkommer den för sin ålder — han är född i Parma 1867 — synnerligen framstående, därstädes sedan flera år tillbaka såsom förste kapellmästare anställdes* *Arturo Toscanini*. Också var teaterns med rätta så ryktbara orkester, ej mindre än kören, höjd öfver allt beröm, i synnerhet i betraktande af de kolossala svårigheter förevarande partitur erbjuder. Föga mindre fordrande, men jämförelsevis otacksamma äro solisternas uppgifter, den, i alla händelser från dramatisk synpunkt, bäst genomförda rollen är Mefistofeles', utförd af *Maurice Renaud* från »Stora Operan» i Paris. En lika utsökt som mångsidig artist,** i besittning af en sällsynt skön och välskolad baryton samt med användning af en snart sagdt öfverträfflig plastisk, mimisk och maskering, kreerade denne en alldeles ypperlig, i högsta måtto originell figur af Mefistofeles, en sannskyldig djäfvul »ända ut i fingerspetsarne»; ej minst beundransvärd var hans fina fraserings trots det för honom främmande språket. Den unge sångaren *Zenatello*, som gifvit prof på en verklig »tour de force» genom att på åtta dagar instudera Fausts för en tenor, med några få undantag, ovanligt lågt ligande parti, har en stämma af särdeles behaglig timbre, men hans framställning var för öfrigt ganska färglös och ointressant. Af Margaretas korta roll, hvilken, så vackra nummer den än har att uppvisa, emellertid ej, enär den alltjämt håller sig i mellanregistret, bereder tillfälle att briljera med några primadonna-egenskaper, gjorde frk. *Petri* det bästa möjliga. Bortseende från hennes mindre jungfruliga gestalt, gaf hon genom den varma känsla hon inlade hos prototypen för det »evigt kvinnliga» en mycket tilltalande prestation. Sist, men icke minst, må lofordas den splendida och stilfulla uppsättningen, hvars like dittills ej ens skådats på den i fråga om sina »mise-en-scener» i allmänhet, åtminstone i Italien, öfverträffade Scala-teatern, och som i »La damnation» är af så stor betydelse.

II.

Verdis melodram »Luisa Miller». Manzottis balett »Rolla».

Med afseende på »La Scalas» följande program kunna vi yttra oss helt kortfattadt, enär detsamma hufvudsakligen hade, ur musikhistorisk synpunkt, ett kuriositetens intresse. Det upptog nämligen ett af *Verdis*

* Detta är ett i Italiens teatervisen med dess ringa »stabilitet» alldeles unikt förhållande.

** Såsom exempel på hans omfattande talang kan nämnas, att han är en lika präktig don Juan som en öfverdådig Beckmesser i »Mästarsångarne» samt, öfver hufvud taget, en utmärkt Wagner-tolkare.

tidigare verk, »Luisa Miller» — på denna teater ej gifvet på hela femtio år. Så när som på introduktionen, en af den store tonsättarens bästa uvertyrer, samt ytterligare några få nummer, hvaribland speciellt tenorens ännu allt emellanåt sjungna romans »Quando le sere al placido», kan denna opera sägas innehålla blott och bart embryot till en af den förres närmast följande samt på samma gång mest genialiska skapelser, »Rigoletto».*

Libretton kan dess värre icke sägas bidra till arbetets värde, fastän den kan räkna sina anor från ingen mindre än Schiller, i det att den utgör en bearbetning af ett bland dennes relativt svaga alster, sorgspelet »Kabal och kärlek», hvars ämne, ett af romantikens öfverdrifnaste foster, just ej hör till de mest tilldragande. Måhända har teaterns direktions förledts till denna högst egendomliga och Verdis ära ingalunda förhöjande repris genom den utomordentliga framgång, hans »Trovatore» rönte darsammastades för ett år sedan; denna gång likväl utan att få bekräftelse på det latinska ordspråket »repetita juvant». Oafsedt missgreppet att framdraga ur glömskan ett partitur, som faktiskt knappast visat sig ega förmåga att slå an ens vid sitt första framträdande, medverkade tvenne omständigheter till, att ifrågavarande föreställning ingalunda kan inrangeras bland »La Scalas» triumfer, dels att publiken kände sig särskildt manad att skänka sitt bifall åt »Trubaduren» under det smärtsamma intrycket af den så populära operakompositörens kort förut inträffade frånfälle vid nittonde seklets slut, dels att densamma omedelbart före »Luisa Miller» fått göra bekantskap med en så rent af fascinerande musik som Berlioz' mästerverk.

Återgifvandet af den senaste verdianska reprisen beredde emellertid tillfälle att i titelpartiet njuta af en sopran med utomordentligt rika vokala resurser, signora *Betti-Micucci*, hvilken allenast kräver större förfining i sitt musikaliska föredrag och sin dramatiska framställning för att blifva en af den lyriska scenens förnämsta prydnader. Lika litet lyckades tenoren *Mariacher* att af operans hjälte göra någon idealisk figur, men hans sång förtjänar allt erkännande. Af de öfriga framställarna utmärkte sig isynnerhet barytonisten *Magini-Coletti* såsom Miller, hvars gripande duett med dottern: »Andrem raminghi e poveri» erhöill en så förträfflig tolkning,

* Denna melodram drager just f. n. fulla hus till Milanos mest populära operascen, som är uppkallad efter sin egare, greve *dal Verme*, en af förevarande stads rikaste ädlingar. Densammans störste teatermecenat, hertig *Visconti di Modrone*, hvars lysande frikostighet »La Scala» i väsentlig mån har att tacka, att den förra säsongen kunde återupptaga sin verksamhet, har nyligen affidit.

att densamma vardt hela representationens glanspunkt.

Till »råga på måttet» utfylldes programmet med baletten »*Rolla*», en af *Luigi Manzottis* äldre kompositioner, hvilken, ehuru delvis omarbetad af den i Italien på sitt område öfverträffade författaren, såväl från ko-reografisk som musikalisk synpunkt, verkade betydligt antikverad. Handlingen är förlagd till Firenze under de prakt- och konstälskande Medicéernas dagar. Det måste ock medgifvas, att »La Scala», hvars »corps de balett» ingen annan teater här i landet hvarken i kvantitativt eller kvalitativt afseende kan mäta sig med, för att gifva sceniskt lif åt ifrågavarande lysande epok uppbjudit all sin förmåga. *Anteros.*

Musikpressen.

Hos hofmusikhandlaren Abr. Lundqvist har utkommit

för piano två händer:

Samson et Dalila. Opéra de Camille Saint-Saëns *Reminiscences.* Pris 2 kr.

»*Reminiscenserna*» ur Saint-Saëns' opera, som nu gifves å kgl. teatern, är ett potpourri om 11 sidor, innehållande vackra melodier ur operan. Texten till denna är i öfversättning mera lyckad än textöfversättningar i allmänhet bruka vara, hvilket man ock kunnat vänta af en musiker och estetikern sådan som Karl Valentin.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Febr. 2 MEYERBEER: *Pro-feten* (Fides: fru Mandahl, deb.) — 4 WEBER: *Oberon* (Rezia, Fatima, Puck: fruar Östberg, Hellström, frök. Edström; Oberon, Huon, Scheramin, Sadaek, Aboulifar, beyen: hrr Malm, Ödmann, Mandahl, Grafström, Henrikson, Ericson; två hafsnymer: fru Bartels, frök. Hulting). — 5 DONIZETTI: *Regementets dotter* (Marie, markisinnan: fruar Hellström, Strandberg; Tonio, Sulpiz, Hortensio: hrr M. Strandberg, Sellergren, Grafström); Balett: *Bilder från maskraden* — 7, 10 *En midsommarnattsdröm*, dramatisk dikt af W. Shakespeare, musik af Fel. Mendelssohn-Bartholdy. — 8 MOZART: *Figaros bröllop* (Grefven: hr Forsell, gäst; Figaro: hr Stiebel, deb.) — 11, 12, 14, 15 SAINT-SAËNS: *Simson och Delila*. Opera i 3 akter af Ferdinand Lemaire. Öfversättning af Karl Valentin (Delila: fru Jungstedt, frök. Edström; Simson: hrr Ödmann, Nyblom; Dagons öfverste präst, Abimelek, en gammal hebré: hrr Vallgren, Söderman, Sellergren; en budbärare, första och andra Filistéen: hrr Ericson, Brödermann, Mandahl). — 13 R. WAGNER: *Den flygande Holländaren* (Senta, Marit: fruar Lindberg, Strandberg; Holländaren: hr Forsell, gäst; Daland, Eric, styrmannen: hr Sellergren, Nyblom, Nordqvist); *Wagners apoteos.*

Vasa-teatern. Febr. 2—15 JOH. STRAUSS: *Wienerblod* (12/2: 75:te gång.). — 8 *Nerkin-garne* (matiné).

Olympia-teatern. Febr. 2—6, 8, 15 *Clair-rette i dragonlågnet.*

Operans stora evenemang för säsongen har varit första uppförandet i dessa dagar af Saint-Saëns »*Simson och Delila*», för hvars textinnehåll, bekant från bibliska historien, vi i förra numret redogjorde. Premiären, som ägde rum på en abonnemangsdag, gafs för fullsatt salong och med afgjord succès, såväl hvad operans som de medverkande artisternas framgång beträffar. De båda dubblade titellrollerna innehades å första föreställningen af hr Ödmann och fru Jungstedt, som hyllades med rikt och upprepadt bifall, å den andra af de yngre krafterna hr Nyblom och fröken Edström, som äfven vunno stort och välförtjänt bifall. Den tredje hufvudpersonen i operan, Dagons öfverstepräst, utfördes högst berömvärdt af hr Vallgren, som ock vann publikens erkännande därför. Öfriga roller äro stor roll i första och särdeles i sista akten, var praktfull likasom uppsättningen i sin helhet. Hedern af denna tillhör operans dekorationsmålare, Thorolf Jansson, som tecknat och utfört dekorationerna. Det viktiga maskineriet i sista akten är verkställt å teaterns verkstäder, och äfven kostymuppsättningen är förfärdigad å teaterns verkstäder för kostymer, utom en del från Berlin förskaffade detaljartiklar. Förste regissören Georg Törnquist, balettmästaren Otto Zobisch och maskinmästaren Karl Krahé ha för öfrigt vid uppsättningen inlagt stor förtjänst, och finga vid premiären mottaga publikens tack därför. Att förste hofkapellmästaren Nordqvist, som inöfvat och ledde operan, blef tacksamt hyllad, är naturligt.

»*Simson och Delila*» har nu, 25 år efter allra första uppförandet, börjat göra rond öfver Tysklands flesta operascener och med en framgång, som ej tillkommit några af vår tids nya, större operaverk. Den vackra musiken och den fina instrumentationen förklarar detta; äfven den äldre konstruktionen i avslutade nummer med präktiga kör- och solonummer samt vacker balett tager ut sin rätt och vinner terräng gent emot wagnerepigonernas tröttande deklamationsoperor med dess invecklade dissonans-orkestration. I förspelet till »*Simson och Delila*» gör en kör af judarne bakom ridån god verkan; denna fortsattes sedan i första aktens början och stegras till storslaget uttryck jämte solo-inlägg af Simson, då de resa sig mot Abimelek. Efter vunnen seger af judarne träder en grupp af dem fram, sjungande en rätt monoton femtonig kör, mera bön än jubelsång, intressant med sin genuint österländska prä-

gel. Vacker musik presteras af fruntimmerskören, som framträder med Delila, hvilken i scenen med Simson har ett behagligt sångparti. Ypperlig är ock balettmusiken. Andra akten börjar med Delilas bekanta aria. Med Dagon har hon sedan en duett, som mycket påminner om Verdi. Kärleksduon mellan Simson och Delila innehåller anslående musik. I tredje akten har Simson, då han går omkring, drifvande trampkvärlar i fångelset ett rörande vackert soloparti med kör bakom scenen. Sista akten har ypperliga körer, utmärkt balettmusik, en karaktäristisk kanon-duett mellan Dagon och Delila, vackra solosaker för dem och Simson, hvars böner gör ett vackert afbrott i de bånande filisteernas tumult. Vi torde få yttra oss mera om operan sedan, med bättre utrymme därför än nu. Till minne af Wagner, hvars dödsdag inträffade för 20 år sedan den 13 febr., uppfördes å dödsdagen »Den flygande holländaren», och efter denna opera en apoteos med en fonddekoration af Wagners byst i stark belysning, bekransad af en genie under orkesterns utförande af förspelet till tredje akten i »Mästersångarne».

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Danska operasångaren Horold kommer att åter gästa vår opera under första hälften af maj månad, hvarefter han tänker låta höra sig i Kristiania.

Arvid Ödmann kunde, såsom vi i årgångens första nummer påpekade, den 14 d:s fira 30-årsjubileum såsom vår operas sångare, den dagen först debuterande såsom Tamino i »Trollflöjten».

Konsertmästare Lars Zetterquist, vår utmärkta violinist, ger den 17 d:s konsert i Musikaliska akademien med biträde af fru Östberg och hofkapellet, under hofkapellm. Hennebergs ledning.

Grefvinnan Mannerheims konsert eger rum den 18 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal med biträde af hr W. Stenhammar såsom ackompanjator. Programmet upptager arier och sånger hufvudsakligen af berömda franska och tyska tonsättare äfvensom af finska.

Filharmoniska sällskapets 2:a abonnementskonsert gifves i Musikal. akademiens stora sal d. 19 d:s under dir. Erik Åkerbergs ledning. Det lockande programmet upptager blandade körer af Jos. Rheinberger, damkörer af

Brahms, två körer af Cui och en finsk folkvisa, arrangerad för blandad kör å capella samt Sindings kör »Til Molde», däri hr G. Sjöberg sjunger barytonsolot. Dessutom får man höra fru Jennie Norelli sjunga en aria ur »Don Juan» och klockarian ur »Lakmé» samt fröken Astri Andersen, hr Zetterquist och Anton Andersen utföra en pianotrio (G-moll, op. 8) af Chopin.

Välgörenhetskonsert gifves d. 2 mars af dr A. M. Myrberg, vår bekante kompositör af företrädesvis sånger, kvartetter, duetter och solosånger. Jämte sådana kommer programmet att upptaga instrumentalsaker för violin och piano af honom. Medverkande äro en liten manskör, vår värderade pianist frk Märtha Ohlson, frk Stjernspets och en gärna hörd musikalskarinna, sopransångerska. Då konserten gifves till förmån för de nödlidande i Norrland, kan man antaga att såväl ändamålet som de goda medverkande förmågorna och programmet skola samfält bidra till att bereda den välvillige konsertgifvaren tillfredsställelsen af »fullt hus».

Väntade konserter. Lady Hallé, som i slutet af månaden jämte pianisten Borwick ger konsert i Köpenhamn, ämnar sedan konserter i härstades, såsom vi hoppas äfven här åtföljd af denne utmärkte pianokonstnär.

Ännu ett par finska sängerskor lära inom kort skola konserter i här, nämligen fru Maikki Järnefelt och fru Ida Ekman. Den förstnämnda är maka till den finske komponisten Armas Järnefelt, den sistnämnda till pianisten Karl Ekman, med hvilken hon, då såsom fröken Morduch, konserterade härstades i november 1894. Fru Ekman har sedan vunnit europeiskt rykte såsom romanssångerska.

Musikhistoriska Museet. Musikaliska akademien har såsom deposition till musikhistoriska museet öfverlämnat en af dess forne preses, den bekante presidenten i Svea hofrätt E. G. von Rosén, konstruerad kammarorgel. Rosén — född 1775, president 1836, död 1866 — var en mycket framstående orgelspelare och blef redan vid 22 års ålder (utom sin befattning på den juridiska banan) organist, först i Klara kyrka, därefter i Storkyrkan, på hvilken plats han kvarstod äfven efter det han blifvit president. Musikteoretiskt bildad, ägde Rosén därjämte en så stor insikt i orgelbyggeriet att han konstruerade två nya slags kommarorglar, af hvilka det ofvannämnda, nu i Musikhistoriska museet deponerade instrumentet, blifvit såsom gåfva öfverlämnadt till Musikaliska akademien af sterbhuset efter presidenten Roséns dotter, grefvinnan Maria Hamilton, änka efter stadsrådet greve Henning Hamilton

Kristina Nilson, grefvinnan Casa de Miranda har till museet såsom gåfva öfverlämnat ett par mycket intressanta, värdefulla musikinstrument, nämligen en kristallflöjt med beslag och klaffar af guld, förfärdigad år 1809 af Laurent i Paris — ett synnerligen elegant och om stor konstnärlighet vittnande arbete, ännu efter nära hundra år alldeles felfritt — samt en säckpipa, äfven den utmärkande sig för en för detta slags instrument ovanlig prydighet: »säckan» (luftreservoaren) är af röd sidenbrokad och piporna af elfenben med silfverklaffar.

Vår berömda landsmaninna kom äfven i fjol ihåg museet med en »ny-årgåfva» — den gången en savoyardlyra.

Museets föreståndare, hr Joh. Svanberg, har fästat vår uppmärksamhet på, att det var grosshandlaren Carl Claudius i Malmö, som till honom först framkastade idén om bildandet af detta museum och att hr Claudius på samma gång erbjöd sig att af sin egen stora dyrbara samling utvälja en del instrument såsom grundval till detsamma. Hr Svanberg hade visserligen redan förut tänkt sig en permanent fortsättning af 1897 års teater- och musikutställning, men denna idé hade väl knappast förverkligats om ej hr Claudius med sitt kraftiga initiativ gjort slag i saken.

En operacomique-turné under ledning af operasångare Axel Lindblad startar i Gäfle den 24 jan., då de komiska operorna »Nürnbergerdockan» och »Alphyddan» komma att utföras.

Solistpersonalen består utom hr Lindblad af operasångerskan fröken Asta Pera, bassångaren Carl Hansén samt barytonisten Ossian Brofeldt m. fl. Egen orkester medverkar och kostymerna äro från Schlüters ateljé i Stockholm.

Wennerbergsafton gafs d. 9 jan. i K. F. U. M:s hörsal (Borgarskolans serier) med föredrag af dr K. Valentin som äfven ackompanjerade till musikföredragen, hvilka bestodo af solosånger, utförda af fru Clary Morales och hr G. Sjöberg, samt »Gluntar», sjungna af två amatörer (Uppsalastudenter).

Uppsala. På härvarande teater har under senare veckorna af musikpjesser Lindblads operacomique-turné gifvit »Nürnbergerdockan» och »Alphyddan»; »Textorius' sällskap »Vermländingarne» och »Den ondes besegrare». Den 5 februari gaf Emil Sjögren konsert på Gillesalen, med biträde af fröken Märtha Ohlson, sängerskan fröken Ebba Björkbom och d:r Gillis Bratt. Sjögrens pianosonat spelades jämte andra pianosaker af fröken Ohlson; programmet upptog för öfrigt sånger, allt af konsertgifvaren. Den

11 febr. gafs soaré af Aulinkvartetten. En »Almqvist-afton» gafs den 3 febr. af Sven Scholander.

Göteborg. Stora teatern har under månaden endast haft dramatisk repertoar. Den 31 jan. gaf Musikföreningen sin förut omnämnda kammar-musik-soaré med biträde af Aulinkvartetten och hr Stenhammar. Programmet upptog: 1) Franz Berwald: Stråkkvartett, A-moll; 2) Saint-Saëns: Pianokvartett, B-dur, op. 41; 3) Beethoven: Stråkkvartett, F-moll, op. 95. Den första af de tre populära konserter, som Aulin-kvartetten och hr Stenhammar annonserat härstädes, ägde rum den 2 febr. Vid denna utfördes: 1) Mozart: Stråkkvartett, D-moll; 2) Emil Sjögren: Violinsonat nr 1, G-moll; 3) R. Schumann: Piano-kvintett, Ess-dur. Den 8 febr. gaf fru Axeline Mraz en populär soaré, biträdd af frökn. Sara Wennerberg och Helfrid Ohlson samt en deklamator. Dagen därpå hade fru Anna Norrie en »Visafton». Musikföreningen kommer att den 3 och 4 april gifva två stora symfonikonserter under medverkan af Windersteins orkester.

Från våra grannland.

Kristiania febr. 1—12. Nationalteaterns pjäser med musik har under denna tid utgjort: »Sigurd Jorsalfar», »En midsommarnattsdröm», »Peer Gynt» och Offenbachs »Röverne». Centralteatern har fortsatt med »Jorden rundt» och för första gången uppfört »Tre koner», sångspel i 1 akt af Wiers-Jensen. Den 7 febr. konserterade pianisten Therese Stang med biträde af Nationalteaterns orkester. Programmet upptog: Beethoven: 1) Pianokonsert, G-dur; 2) Bach-Busoni: Orgelchoralvorspiele; 3) Schumann: Aufschwung; 4) Schubert-Liszt: Wanderer-Fantasi. Fru Alma Fahlström gaf den 10 en »aftonunderhållning», hvarvid hennes syster, fru Dagmar Möller, biträdde med sånger af Stenhammar, Peterson-Berger, P. Heise och Lange-Müller.

Helsingfors febr. 1—10. Runebergs födelsedag den 5 febr. har firats här å Svenska och Finska teatrarna, å den förra med följande program: 1) »Runeberg», dikt af J. Krohn (öfvers. af R. Herzberg); 2) »Julkvällen», dramatisk dikt i 2 taflor; 3) ur »Regina von Emmeritz», 5:te akten; 4) sång af Akademiska sångföreningen; — å den senare med uppförande af skaldens »Konungarne på Salamis» (»Salaminin Kuninkaat»). Folkteatern har fortfarande uppfört »Engelbrekt och hans dalkarlar».

Filharmoniska sällskapet gaf den 2 febr. sin 6:te Symfonikonsert med biträde af harpvirtuosen prof. Alfr. Kastner enligt följande program: 1. Brahms: Symfoni N:r 2 D-dur; 2. Pa-

rish-Alvars: konsert för harpa; 3. Rameau: Tamburin, Air gai, Passepied ur operan »Castor och Pollux»; 4. Saint-Saëns: Fantasi för harpa; 5. Bizet: »Patrie», dramatisk uvertyr. Den berömda konsertsångerskan Alice Barbi, nu baronessa von Wolff-Stomersee, har gifvit några konserter här, den sista »på begäran», då halfva behållningen tillföll de nödlidande i norra Finland. Hennes program upptog gamla sånger af Carissimi, Paradisi, Durante etc., af Schubert och Schumann, Brahms, Lalo, Boieldieu m. fl., samt gamla tyska folkvisor. Hennes mezzo-sopran och föredrag säges fortfarande besitta stor tjuvningsförmåga. Efter 2:a konserten hyllades hon i universitets-vestibulen med sång af M. M.-kören under C. v. Knorrings direction. Hr O. Merikanto biträdde på hennes konserter såsom ackompanjör. Konsert gafs den 11 febr. af Therese Hahl, biträdd af grefvinnan Aina Mannerheim. De populära konserterna i Brandkårshuset under ledning af dir. Rob. Kajanus ha fortgått som vanligt och vid dessa har prof. Kastner medverkat som solist. Den 8 febr. gaf Filharmoniska sällskapet sin 3:e »folkkonsert». Vid Helsingfors' Musikinstituts 9:de musikafton utfördes stråkkvartett i F-dur af Mozart, sånger af Mozart och Schubert, trio op. 97 (B-dur) af Beethoven. Dessa musikaftnar synas representera kammarmusiken i den finska hufvudstaden.

Köpenhamn Febr. 1—11. Kgl. teaterns spellista har af pjäser med musik denna tid upptagit: »På Sicilien», »Elverhøj», »Carmen», »Aladdin» och baletten »Napoli eller fiskaren och hans brud» af Bournonville (musik af Gade, Pauli, Helsted). Den 7 febr. gaf Joh. Svendsen och kgl. kapellet sin 2:a symfonikonsert för säsongen med tillhjälp af den franske violinvirtuosen Jacques Thibaud, då programmet upptog: Violinkonsert, Ess-dur, af Mozart, »Introduction et Rondo capriccioso» af Saint-Saëns, spelade af hr Thibaud, Symfoni N:o 5 af Glazounow och uvertyr till »Gwendoline» af Chabrier. Hr Thibaud framkallade stormar af bifall med sitt tjuvande spel. Han gaf sedan en egen konsert den 10 febr., då han spelade Mendelssohns konsert, »Air russes» af Wieniawski, Romans af Beethoven, Prelude-Gigue-Gavotte af J. S. Bach, Havanais af Saint-Saëns och Caprice af Guiraud. Vid 13:de Palä-konserten medverkade svenska manskören »Orfeus» från Lund under ledning af dir. mus. Alfred Berg och skördade rikt bifall. »Visaftnar» ha under denna tid gifvits här af fru Norrie och af Sv. Scholander.

Från andra land.

Paris. »Titania» musikdrama af Georges Hue, med text af L. Gallet

och André Corneau, har nyligen haft sin premiär på Opéra Comique, där nyss förut en annan nyhet, »La Carmélite» af Raynaldo Hahn till text af Catulle Mendès gått öfver scenen, båda utan synnerlig framgång oaktadt utmärkt uppsättning särskildt af »Titania». — En kommitté har bildats här för uppsättande af en folkopera. Enligt förslag af författaren och teaterdirektören Albert Carré skulle här till Hippodromen användas. Det nya operahuset beräknas rymma 2,000 personer och biljettpiserna variera mellan 50 centimes och 3 francs. För öfrigt anser Carré att 18 solister, 60 korister och en orkester på 60 musici är det minsta som en folkopera skall kunna bjuda parisarne på.

London. En ny komisk 2-akts-opera, »A princess of Kensington», musik af Edward German, uppfördes nyligen med stor framgång på Savoy Theatre i London. Operan skildras som melodirik. Komponisten är en ansedd tonsättare, känd genom en operett »The rivals poete», musik till Shakespeare-dramer, symfonier och kammar-musik m. m.

Dödsfall.

Holmes, Augusta, Mary Ann (som tonsättarinna känd under pseudonymen Herman Zeuta), ansedd fransk kompositris, afled i Paris den 28 jan. Hon var född af därstädes bosatta irländska föräldrar 16 dec. 1847. Först uppträdde hon såsom pianistiskt »underbarn», studerade sedan flitigt komposition under Lambert, Klose och César Franck. Hon gjorde sig snart bemärkt genom större verk. Sådana äro operorna »Hero et Leander» samt »Montagne noir», en Psalm »In exitu» (1873), symfonierna »Orlando furioso», »Lutèce» (vann staden Paris' 3:e täflingspris 1878) och »Argonauterna»; symfoniska dikterna »Ireland» och »Pologne» (1883); »Triumfode», 1885 uppfördt i Industripalatset af 300 musici och 500 sångare. Hon har äfven utgifvit en sångeykel, »Les sept ivresses».

Hvarjehanda.

Barnslig uppfattning. »Nå», frågar tant Eva lilla Klara, som första gången varit på konsert, »hur var det?»

»Jo», svarade den lilla, »en dam skrek, för att hon glömt sina armar hemma, och en kypare spelade under tiden piano.»

Å Svensk Musiktidnings Expedition,
Vallingatan 11, 2 tr., samt i bok- och
musikhandeln finnes till salu

Melodiska Minnesblad

4 Pianostycken — *Barcarolle. Ma-
zurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans
J. Huss. Pris 1 kr.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk
Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å
tidningens expedition

Vallingatan 11, 2 tr.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga,
erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å
expeditionen.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade
instrument ta-
gas i utbyte.
Bekväma afbe-
talsvilkor.

Den enda svenska Pianofabrik, som vid
mångfaldiga täflingar alltid erhållit hög-
sta priset.

Talrika intyg från
framstående
musici och
konstnärer.

GULD MEDALJ

»för utmärkta flyglar och pianos»

Göteborg 1891 Malmö 1896
Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker.
Inalles 21 första pris

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)
Grundad 1865

rekommenderar sin
tillverkning af

Orglar

för kyrkor, skolor
och hemmen samt

Pianinon.

Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste
och solidaste beskaftenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 23:dje årgången. — För hvarje musikaliskt hem,

utgifves 1903 efter samma plan som förut, innehållande *populär läs-
ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.* Tidnin-
gen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kro-
nor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expedi-
tionen, Vallingatan 11, 2 tr., i bok- och musikhandeln*, å posten
och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å *posten*.

N:o 1 innehåller porträtt af *F. A. Frieberg* och *Arvid Ödmann* (såsom Johan
af Leyden i »Profeten»); N:o 2 porträtt af *Paula Lindberg*, f. Frödin, och *Anna Pet-
tersson Norrie*; N:o 3 *Saint-Saëns*.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde
ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den
förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta plat-
sen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklifvet är
högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuer-
lig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges,
Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt,
instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn,
öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-
band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk,
gående i lagom hastighet och utan hopp
från det lättare till det svårare. Torde
vara den bästa pianoskola vi hittills haft
i Sverige. En ytterligare förtjänst hos
det verkligen vackra arbetet är att bear-
betaren förmått göra det så alltigenom
svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelhar-
monier af de bästa svenska och ut-
ländska fabriker i största lager till
billigaste priser under fullkomligt an-
svar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepöt för Blüthners
och Rönischs världsberömda
Flyglar och Pianinos.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och
4—5 e. m.

Vallingatan 11, 2 tr.

Frans J. Huss.

Innehåll: Aina Mannerheim (med por-
trätt). — Robert Planquette † (med porträtt).
— Ny-rysk salongsmusik II (forts. och slut).
— Operabref från Italien. I. Berlioz' »Dam-
nation de Faust». II. Verdis melodram »Luisa
Miller». Manzottis balett »Rolla», af An-
teros. — Musikpressen. — Från scenen och
konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudsta-
den och landsorten, från våra grannland och
andra land. — Dödsfall. — Hvarjehanda. —
Annonser.